

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÖTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban: A kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót és Schwarz; Haenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A. Bécsben: Haenstein és Vogler, (Otto Maasz), Schalek Henrik Oppelik Alajos, Dukas M.; Frankfurtban: Daube G. L. és Társa; Berlinben: Rudolf Mosse; Bukarestben: Herz I. és Vazina R. hirdetési irodájában

38. szám.

BRASSÓ, Kedd, márczius 31-én.

I-ső évfolyam 1885.

Előfizetési felhívás

„BRASSÓ”

ezimű

politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi
lapra.

Lapunk április elsejével a második ne-
gyedbe lépén, ezennel új előfizetést hirde-
tünk. Eddigi t. előfizetőinket kérjük tisztelet-
telettel, szíveskedjenek előfizetéseiket mielőbb
megújítani, minthogy lapot csak úgy küldhe-
tünk, ha az előfizetési díjak rendesen bekül-
detnek.

A hazafias cél iránti tekintetből kérjük
lapunk szíves terjesztését.

Előfizetési ár:

ápril—decz. (három negyed)	5 frt 25 kr.
ápr.—szept. (fél évre)	3 „ 50 „
ápr.—jun. (negyedévre)	1 „ 80 „
Külföldre	20 frank.

Az előfizetések legcélszerűbben postautalvány-
nyal küldendők a „Brassó” kiadó hivatalába (Alexi
könyvnyomdája, színház-utca 95. sz. a.)

Kivánatra bárkinek mutatóvány-számmal
készségesen szolgálunk.

Mint eddig, úgy ezentul sem fogunk ki-
mélteni semmi anyagi áldozatot, csak kérjük a
t. közönség b. tömeges előfizetését, mit remél

a „BRASSÓ” kiadóhivatala.

A vízkérdés.

Brassó, 1885. márczius 30.

Brassó város nagyobb iparosaira alig lesz
fontosabb és életbevágóbb kérdés a vízkérdés-
nél, melylyel minden lépten-nyomon találko-
hatnak. Nagy részben ettől függ gyáraink
sorsa, melyet a városi tanács gyakran, vagy
talán többnyire nem az ipar előnyére dönt el.

A hol szász iparos érdeke forog fenn,
ott nincs akadály; ime a Hedvig-féle sörgyár,
mely Hajek idejében nem kapott vizet, de
most kap, a mennyit akar.

A város képviselőinek legutóbbi közgyü-
lésén letárgyalt Quittner-ügy indított arra,
hogy ma e fontos kérdéssel foglalkozzunk —
megvilágítandó, minő és mennyire van joga a
városnak vízkérdést csinálni.

Hogy itt a Tömös vízeről van szó, azt
talán felesleges is mondani. Brassó városa és
vele a régi timár-czéh arrogál magának joga-

kat a víz használatára. Pedig ily jog sem az
egyiket, sem a másikat nem illeti.

A Tömös eredtén Felső-Tömösön, egy
ága természetes medrében Derestyén át folyik,
míg körülbelül a Hontérus-térre vezető út fe-
lett elhagyván régi medrét, más irányban foly
s így jó Brassóba is. Állítólag ezen új meder-
be a régi timár-czéh vezettette, hogy telepeikhez
közelebb kapja a vizet.

Ez azonban csak állítás; mert a ki egy
sétát tesz a Hontérus-térre, észre fogja venni,
hogy ott, a hol az országutól be kell térnie,
egy folyómeder van, melyet a nép még ma
is a régi folyamágnak nevez.

Tehát eredetileg is így folyt a Tömös,
csak hogy ezen medrét elhagyván, partmosás
által új medret talált.

Ha már most kérjük, mi néven neve-
zendő jognál fogva arrogál magának Brassó
város, nemkülönben a timár-társulat jogokat e
folyóra? — biztosak vagyunk benne, hogy
sem az első, sem a második erre jogalapot
mondani s kimutatni nem bír.

A Tömös vize városi területen foly, az
igaz; de ez még nem tesz annyit, hogy a vá-
ros talán bizonyos jogokat gyakorolhat arra,
mint gondol gyakorolhatni a hétfalusi közsé-
gekre.

Az a folyó nem urbéri viszonyban áll a
városhoz, az ép olyan, mint a városnak bár-
melyik utcájára, melyen járni mindenkinek sza-
bad, sőt az utcát használni is, hahogy az ál-
tal másnak kárára nincs.

Feltéve — de meg nem engedve — hogy
a levezetést mesterséges uton a timárok eszkö-
zölték, mi joga van bárkinek a természetes
mederre, azaz a levezetés fölötti részre? . . .
Ha a város e vízre nem költ semmit, ha en-
nek jókarban tartása nem a városnak terhére
van, hanem köteles minden iparos vagy gyá-
ros, illetve háztulajdonos azon részt, mely tel-
ke előtt foly, saját költségén fentartani — ak-
kor a város nem lehet tulajdonosa ennek.

E folyó határozottan közvagyon; oly va-
lami, melyhez joga mindenkinek s nemcsak a
t. tanácsnak van.

Ha használhatták a folyót ősidők óta a
derestyei és brassói iparosok engedély nélkül,
ha szóltanul vezetnek háztulajdonosok csöveket
kertjükbe, hogy a folyóból öntözzék azt; ha
Alexi mosodája évekig használhatta a vizet

a nélkül, hogy azon bárki is fennakadt volna,
a mint nem is lehet, — mi joga tilthatja el
a város a víz használatát Quittnernek, Hajek-
nak, Ludvignak és sok másoknak?

Nem is kérjük, vajjon a sörgyár mos-
tani tulajdonosa nem-e ugyanarra használja a
vizet, a mire az Hajeknek kellett volna? Mi
egyáltalában kétségbe vonjuk ugy a városnak,
mint a timár-társulatnak rendelkezési jogát ezen
víz felett — s ezt nyíltan szemébe mondjuk
nekik.

Mindeddig a város nem mutatta ki ala-
posan ezen jogát, a míg pedig ezt meg nem
teszi, el nem ismerhetjük ezen jogát. Elég baj
az érdekelt iparosokra nézve, hogy Magyar-
országnak még nincs önálló vízjogi törvénye,
a mely hivatta volna ily kérdésekben dön-
teni. Addig iparosaink a város által folyton
zaklattatni fognak, ha nem szászok vagy ve-
lők egy dudából nem fujnak. Ezt pedig túrni
nem szabad, nem lehet, s mi apellálunk a
magyar kormányhoz, mely csak nem enged-
heti meg, hogy egy vízkérdésből is nemzeti-
ségi politika üzessék.

Álljanak össze az érdekelt és sértett felek,
kérjenek orvoslást a kormánytól, s ha másként
nem lehet, kormánybiztost kell kérni az ügy
végleges rendezésére.

Végre-valahára más is gyakorolja jogait,
ne csak a városi tanács. Mi respektáljuk a
város jogait, a hol vannak, de követeljük a
magunkéit is.

— y.

Belföld.

Magyarfaló szász határozat. Szebenme-
gye 28-án tartott közgyűlése határozatilag kimondta:
1. Hogy sajnálatosnak tartja a kolozsvári
erdélyi magyar közművelődési egyesület ala-
pítását és a Magyarországon létező hasonló egyesületek
működését, mert tevékenységük oda irányul, hogy a
nem magyar polgárok jogai szoríttassanak meg, még
pedig oly mértékben, mely még az 1861-ki és 1868-ik
magyar országgyűlések feliratában kifejezésre juttatott
ígéretekkel ellenkező 1869. t.-cz. szigorát is megha-
ladja, mely törvényezik egyébiránt a későbbi törvé-
nyek által történt szigorításától és a végrehajtó tör-
vények által elkövetett sérelmekről eltekintve is, gátolja
a nem magyar nemzetiségek fejlődését. 2. Hogy az
ezen egyesületek által a törvényhatóságokhoz intézett
ama felszólítás, hogy működéseket támogatásban ré-

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Romeo és Julia.

— Beszély. —

Baráczy Sándortól.

(Folytatás.)

Többet nem szólt a büszke nő. Két hideg gyöngy
pergett le pillájáról, melyeket a meghatott flu forró
ajka áhitattal csókolt le. A haldokló vézna kezei közt
egy csomag családi irat rezgett. Az anya megtört
homályos tekintetének sokatmondó kifejezése kíséreté-
ben nyújtá azt fia felé, egyet sóhajtott, aztán elnémult
örökre. . . .

Nehéz megválni a szokott életkör szívünkhöz
forrt kedves alakjaitól; de még nehezebb, még kese-
rűbb teljesen szakítani a multtal: lemondani családi
vagyonról, hagyományról, büszkeségről, s beleolvadni
a mindennapi küzdelem szokatlan hideg folyamába.

A temetés után, a heves fájdalom első csillapul-
tával Lászlónak főgondja volt, vagyoni állását tisz-
tázni. Elbocsátotta a fölösleges cselédséget; a kul-
csárnét tartotta meg csupán s a parádés kocsi, ki
megválni sehogy sem akart, s most házi inassá lépett
elő. A lovak ugy is el voltak már adva, s a rozzant
ősi batárokat ujnyi vastag por lepte a sötét színben.

A kihalt udvar fiatal gazdája csak huzta-halasz-
totta darab ideig a hámortulajdonossal való találko-

zást. Pedig az öntödének kohólángja a kimagasló ké-
ményből minden este meleg kezekkel intett neki közel-
távolból a tornácba át: Jere, mert itt nem bánt
senki, semmi!

Hjah! félt László a vagyoni válságtól.

Késő este egykor mégis sétaközben a bányate-
lephez ért. A bányamunkások házacskái — mintegy
száz — ragaszkodólag csoportosultak egy svájci stíl-
ben épült emeletes ház körül, melynek egyik világított
ablaka szemét még be nem hunyta az általános néma
sötétség közepett.

Zongorahang hallzott ki a tereméből, szivreható
panaszos dallam: Beethoven tizenkettedik sonátája. És
minő művészettel játszva! Egy csalódott szív egész
világa kifejezést lelt a halk sohaj és hangos zokogás
szóltan könyeiben.

László elbűvölve andalgott el az édes-bánatos
hangokon. A véres harcz dúló fergetege s a végtelen
csendes tenger nyugodt képe merült fel szenvedélyes
katonaéletéből ujra. . . . Az utolsó hang elhallzott, s
őt az ablak nyitása ébreszté föl álomszerű merengé-
séből. Nőalak könyökölt ki az ablakra, fehér ruhá-
ban, leeresztett hajjal, s néhány percz mulva ismét
visszavonult. A függöny legördült s az egyetlen vilá-
gitott ablak besötétült.

Ki az a nő? Talán fiatal leány? — A néma
égről egy szédült csillag hanyatlott le a mélybe. A

fiatal ember éjsötét szívvél távozott haza. Nem hunyta
be szemét hajnalig; azok a zongorahangok kísértetie-
sen tartották ébren. Méla holdsugár szívébe szötte
azokat, s tarka szép szívdarványként vonult el szemei
előtt az ábrándozó ifjuság első álma: a szerelmi
v á g y

Másnap hősünk bátorságot vett magának, elment
a bánya- és hámortulajdonoshoz, tisztázandó a tarto-
zást. Pénze ugyan nem volt, de legalább a követe-
lés összege iránt kívánt némi tájékozást. A házi ur
helyett egy gyönyörű, fiatal, szőke hölgy fogadta. Ne-
felejeskék szemeiből angyali szelidség szólt, s az a ve-
lőkéig ható édes hang, melyen őt fogadta, egy földre
tévedt menyei beszédes rózsabokrot árult el.

Kölcsönös bemutatás után Julia — mert így hiv-
ták a leányt — érdeklőleg kérdezősködött Lászlónak
utazásairól, kalandjairól. S a sötét szemü karsu ifju
ének színekkélcsetel az öldöklő harczokat a halál
mezején, a tengeri vihart, a diadal mámorát s a sza-
badság menyei kéjét. Mint Desdemona ártatlan lelke
Othello démoni ajkán, ugy csüngött Julia élénk figyel-
me László ékes beszédén.

— És az olasz nőket nem is említi? — kérde
a lány pirulva.

— Szemem nem akadt meg egyikén sem!

(Folytatása következik.)

szesítsek, hivatalos hatalommal való visszaélés föltevését rejti magában és alkalmas arra, hogy súlyos kárt okozzon a közigazgatásnak és azt éles ellentétbe helyezze az ország polgárainak többségével. 3. Hogy az állandó bizottság által ez értelemben kidolgozott átirat, magyar, német és oláh nyelvre lefordítva, az ország valamennyi törvényhatóságának megküldessék. Dr. Folkel azon indítványát, hogy az egyesület átirata egyszerűen tudomásul vétesék, csak dr. Sentz és Trauschenfels tanfelügyelő pártolták. Erre a bizottság indítványa és a törvényhatóságokhoz intézendő átirat tervezete változatlanul elfogadtatott.

Az ellenzék nyelvezete Romániában.

Brassó, 1885. ápril 27.

Ezt a cikket a bukaresti „Telegraful” f. évi márczius 26-iki számából fordítom, megérdemli a magyar olvasó közönség figyelmét is.

Rendkívüli, felette rendkívüli némelykor az egyesült ellenzék nyelvezete. Azon eljárása, a miként a legkényesebb kérdéseket tárgyalja, minket gyakran odáig ragad, hogy azt gyanítsuk, miszerint azok, a kik az ellenzék lapjaiba irnak, hanem hazafiatlanságból, mit bármely párthoz tartozó románról fel nem teszünk, minden esetre a legnagyobb tapintatlanságból és főképen értelmi közepszerűséggel cselekszik.

Ime válaszszerző a „Patria” (jászvásári román ellenzéki lap) írói ezen dilemmából teljes izlésök szerint. Ime kimondjuk őszintén, hogy „lelki szegények,” de vigaszukra emlékeztetjük is, hogy ilyeneké a „kancsukaországa.”

„Nevezett jászvásári conservatív ellenzéki lap idei márczius 21-iki számában azt akarja bebizonyítani, hogy a közmunkák minisztere által az országgyűlés elibe terjesztett Pitest-Argyes, Tirgu-akna — Moinest Tirgovist-Pucósza és Piatra-Tarkó vasuti törvényjavaslatok a szabadelvű kormány által egyedül azon czélból alkottattak, hogy az országot elveszítsék, Ausztria-Magyarország számára építvén néhány hadászati vonalat.

Ennélfogva tehát a mostani kormány és vele az egész szabadelvű nemzeti párt a román nemzet, a román állam és trón színe előtt felségsértéssel, nem többel és nem kevesebbel vannak vádolva.”

„Hogy ezen gyalázatos vádat, mely méltó némely hazafiatlan emberekhez, támogathassák, a mi jászvásári kollégáink a következő mesét beszélnek el egész ártatlan naivsággal.

„A mit mi beszélünk, az nem képzelődés, mert olvasóink elmekezhetnek, hogy 1883 decemberben a hírlapok Klapka tábornoknak Bukarestbe történt megérkezéséről beszéltek és azt írták, hogy czélja Rosettinél és Bretianónál, e két régi forradalmi barátjánál keresztül vinni bizonyos magán vasuti vállalatot.”

Alább aztán megint így:

„Némely lapok azonban azt állították, hogy ő (Klapka) Pestről bizalmas küldetéssel jött s hogy főleg épen őt azért küldötték, mert tekintettel voltak ama hatalmas összeköttetésre, melyet még 1848-ban kötött azokkal, a kik ma Romániában hatalomban vannak.”

„A meddig Klapka Bukarestben maradott, sok bizalmas tanácskozás folyt a magyar emissarius, Rosetti és Bretiano s azt beszélnek, hogy a tábornok előterjesztései már akkor elfogadtattak, a tábornok elutazott és utána jött a szakember Tolnay Lajos mérnök, a ki a román kormánnyal egyetértve, mindent elkészített: de midőn az államfő beleegyezésére került a sor, mondják, hogy a király ő felsége nem akart a magyar előterjesztésbe beleegyezni, azon indokból, mert a kért vonalok hadászatiak.”

Az igazságnak ilyenén elcsavarása megdöbbentő — írja a Telegraful — és illetlen egy magát becsülő román laphoz. Tény, hogy voltak lapok, melyek Klapkának ideérkezésekor sötét rágalmakat szórtak honfainkra, mely rágalmak telhetetlen nagyravágyással mérgezett lelkületekben születtek. Azonban e rágalom nem fogott, mert a román nép a rágalmazókat megveti.

Aztán ki ne tudná, hogy Klapka tábornoknak Konstantinápolyban voltak ügyei, hogy gyakran átutazott Románián, s hogy 1883-ban csak Bukurestet érintette s meglátogatott több román államférfiut és magát a királyt is.

A mi Tolnay Lajos műszaki mérnöknek Bukarestbe érkezését illeti, mindenek előtt nyilvánítjuk ezenel jászvásári kollégáinknak, hogy Tolnay nem műszaki mérnök s hogy azért jött volt Bukarestbe, hogy kormányunkkal a prédáli állomás ügyében egyezkedjék.

A prédáli állomás román nemzeti állomás és a magyar kormány 70—80 ezer frankot fizet ott nekünk az ottani magyar hatóságnak szükséges helyiségekért. (Vége következik.)

Országgyűlés.

A főrendiház reformjáról szóló törvényjavaslat részletes tárgyalása 28-án véget ért, s a főrendek a törvényjavaslatot végszövegezésében is nagy többséggel elfogadták. Csak három szakasz adott vitára alkalmat.

A 12. §-nál Vay Béla b. főispán intézkedést kívánt tételni aziránt, hogy ha a protestáns egyház valamelyik főgondnoka más jogcímen is tagja a főrendiháznak, helyette az egyház más képviselőt nyerjen, a ház azonban az erre vonatkozó módosítványt mellőzte.

A 25. §-nál Zichy Pál gr. nyújtott be módosítványt aziránt, hogy a kimaradt mágánasokból 50 tag létszáma mindaddig kiegészíttessék, míg kimaradt tagok élnek. Prónay Dezső b. és Vécsey József b. pártolták a módosítványt, Teleky József gr. és Tisza miniszterelnök elleneztek. A ház a módosítványt mellőzte. Ellenben elfogadta Rudnyánszky József b. módosítványát, mely a ház azon választott tagjaira vonatkozik, a kik időközben képviselőkké választatnak.

A 26. §-nál Vécsey József b. azt indítványozta, hogy a törvény csak a jövő országgyűlés kezdetén lépjen életbe. Támogatta ezt az indítványt Prónay Dezső b. A ház azonban Majthényi László b., Andrássy Gyula gr. és Tisza miniszterelnök felszólalásai után ezt az indítványt is mellőzte.

A főrendiház reformjáról szóló törvényjavaslat részletes tárgyalása befejeztetvén, fölvetett a miniszterelnöknek a horvát regnikoláris bizottság kiküldésére vonatkozó határozati javaslata, melyet a ház Prónay Dezső b. és Tisza miniszterelnök szavaltásai után elfogadott és a bizottság tagjait azonnal meg is választotta.

A képviselőház 28-án délben rövid ülést tartott, a melyen átvette a főrendiház üzeneteit a főrendiház reformjáról szóló törvényjavaslat és a horvát regnikoláris bizottság tárgyában. Tisza miniszterelnök az 1882. évi közegészségügyre vonatkozó jelentését, Fejérváry Géza báró honvédelmi miniszter pedig a honvéderorvosi tisztikarról szóló jelentését nyújtja be. Hegedüs Sándor és Rakovszky István előadók a pénzügyi bizottság által legutóbb elintézt törvényjavaslatokat mutatják be.

Külföld.

Egy égő parlament. Bukarestben márczius 28-án éjjel vigyázatlanság miatt keletkezett tüzvész a képviselőház palotájának egy részét elhamvasztotta. A levéltárt sikerült megmenteni. Az ülésterem sértetlen maradt.

Az angol-orosz konfliktus. Az angol alsóház ülésében Hartington marquis hadügyminiszter bejelenté, hogy a királynő üzenetének tárgyalása nem történhetik meg hétfőn, hanem csak hétfőn fog elhatározatni, mikorára tüzessék ki a vita. A királynő kiáltványa haladéktalanul hatályba lép és a legénységnek a tartalékba áthelyezését, valamint a más különben elbocsáttatásra jogosult katonák elbocsáttatását egy előre megszünteti; felhatalmazza azonkívül a kormányt arra, hogy a tartalék valamennyi korosztályát behívja. Az a kérdés, mely korosztályok hívassanak be, most képezi a megfontolás tárgyát a katonai hatóságok részéről. Célzerűbb tehát az üzenet tárgyalását e határozat meghozataláig elhalasztani, mert ez által a szükségessékké válható intézkedések késedelmet nem szenvednek, sőt inkább azok megtétele haladéktalanul meg fog történni.

A „Times” a következőket írja: Az orosz kormány ötvenezer embernek Baku környékén való összpontosítását rendelte el és a Kaukázus kormányzóját Pétervárra idézte, hogy részt vegyen a hadi tanácsban. Az idézett hírlap Oroszország ezen elhatározásában annak jelét látja, hogy az orosz kormány nem hajlandó az angol javaslatokat elfogadni. A „Times” arról is értesült, hogy az orosz kormány az angol kereskedelmi tengerészet több legnagyobb és leggyorsabb járásu gőzösének megvásárlását kísérelte meg, de kudarcot vallott, mert az angol kormány megelőzte.

A felsőházi reform.

„Le roi est mort, vive le roi!”

A főrendiház meghalt, éljen a felsőház! . . . A képviselőház elmondotta ítéletét, a főrendiház némi módosítással helyben hagyta, megerősítette azt.

Szándékosan nem szóltunk eddig behatóbban a tárgyhöz, megvártuk a végkifejlést, — mely azonban legkevésbé elégitette ki a kíváncsikat.

A kormány javaslata tekintetbe vette a történelmi

alapot s szabadelvű irányban akarta keresztül vinni a már égetővé vált reformot. Az országgyűlés alsó házának többsége hozzájárult is a javaslathoz, de nem úgy a főrendiház.

Attól elzárkózni, hogy a reform szükséges, már lehetetlen volt s mégis volt párt, mely akeziót fejtett ki az ellen. — Maga a nagy többség pedig egyetértett ugyan a reform eszméjével, de némely irányban eltérő nézetekkel.

S lett a kormány javaslatából olyasvalami, a minek csakugyan sem füle, sem farka. Sem szabadelvű, sem konzervatív.

A kormány és főrendi ellenzék között kompromisszum jött létre, mely azután szült egy koresot.

Most azután sem felsőház, sem főrendiház.

A kinevezettek száma redukáltatott, jöttek helyébe a főrendek választottai; a javaslat a teljes válásegyenlőség elvére helyezkedett, a mostani szöveg pedig elvetette azt, csatlakozván az antiszemitákhoz, hogy a zsidónak nincs helye a főrendiházban.

A főispánok kimaradtak, de arról nincs gondoskodva, hogy helyettük legyenek a municzipiumoknak felsőházi képviselői. — Igaz, hogy a főispánok s kormány között függő viszony van, de azért a főispánok mintegy a megyék képviselőit képezték ott.

Most a megye nem él többé a felsőházban.

A cenzus három ezer forintra lévén megállapítva, sok mágánas elveszti felsőházi tagsági jogát, lesz legalább különbség a mágánasok között is. Lesz ezenül felsőházi mágánas és nem felsőházi, a mi leginkább az alsóháznak fog előnyére válni, mert ezek bizonyára a képviselőházhoz fognak most fordulni, a népképviselőlet alapján akarván gyakorolni a törvényhozói jogot.

A magyar főrendiház, alkotmányunk több évszázados intézménye halottas torját üli most; a magyar mágánasok utoljára ülnek most — mint született törvényhozók — együtt. A születést pótolni fogja a pénz, a honfui érdem.

Oly alakban, mint a kormány tervezte a reformot, üdvözlőnk kellene azt; de mai alakjában nem, mert úgy semminő jelleggel nem bír. A kormánynak kár volt a kompromisszumba belemenni. Vagy keresztül ment volna a javaslat így is — és mi azt hiszük, hogy igen, — vagy elvetette volna a többség, mely ez esetben csak azt bizonyította volna, hogy nem reformképes. Ezt pedig a magyar főrendekről állítani nem lehet.

A felsőház legyen független, legyen szabadelvű, legyen ellensúlyozója a demokrácia netaláni túlkapásainak; de ne legyen egy áthághatatlan úr a főrangú osztály és a demokrácia között.

— n.

Egyletek.

Az erdélyi Kárpát-egylet brassói szakosztálya e hó 26-án tartá rendes közgyűlését, mely ezuttal meglehetősen volt látogatva.

A szakosztály elnöke, Römer Gyula tanár, a szászoknak e kimagasló alakja, ki mindenütt vezérszerpet játszik, hol a tudomány és művészet emelése forog szőnyegen, a gyűlést megnyitván, üdvözlö a jelen volt tagokat és a tárgysorozat első pontjául közli a gyűléssel, miszerint a szakosztály által a téli időnyben rendezett két estély kitűnően sikerült és hogy a költségek a bevétel által fedeztettek.

A közgyűlés a választmány javaslata folytán elhatározza, miszerint tekintetbe véve azon körülményt, hogy ez év folytán az erdélyi összes — nem kizárólagos szász — egyletek Brassón lesznek és ezek között a Kárpát-egylet is, mely alkalommal a rendezendő ünnepélyek sorában egy nagyobb kirándulás is tervezve leend, sőt e tekintetben szűkebb körű bizottságok már alakulóban is vannak; továbbá tekintettel azon körülményre, miszerint az egylet czélja az összes hegységeket megmászni és mennél tágasb ismereteket szerezni, tehát azon helyekre rándulni, hol ritkábban van alkalmunk együtt lehetni, — az idei évadban a következő kirándulások fognak tételni: Májusban a várhegyre és a »Heldenburg“-hoz; júniusban a Rozsnyó melletti magas Rong-ra; szeptemberben a Csukásra, és esetleg előbb már júliusban a »Piatra mare“-ra, felavatandó az itten felépített védházat, mely felavatásra vár egy év óta. E védház sorsa szánalomra méltó. A kárpát-egyletek az egész országban a magas hegyek tövében védházakat építettek saját költségeikön a czélból, hogy a kirándulók esetleges zivatarok vagy elemi bekövetkezetőségek ellenében a védházakban menedéket találjanak. E védházak nyitva állanak bárki részére. A brassói szakosztály is építetett már három ilyen védházat: a Bucsecsre kirándulók részére a malajesti szorosban, a Schullerre kirándulók részére egy igen alkalmas helyen, végül egyet a Piatra mare-n. Ámde ez utóbbi védház használatát Bácsfalú községe nem engedi, mert a Piatra mare hegység urbéri per-

ben van Bácsfalu és Brassó város között és így Bácsfalu azt hiszi, hogy »a szászok« tulajdonjogot akarnak szerezni a védház felépíttetése által a Piatra mare fölé. Szomszéd községünk ezen felette téves nézetét minden kapacitálás dacára maig feladni nem akarta, sőt fölünk, kik a Piatra mare-ra csak kirándulunk és a természet szépségeit csodálni, a hegyek geográfiai fekvéseit tanulmányozni, botanizálni stb. akarunk, ugyszólván »belépti díjat« követel. — Fel nem foghatjuk Bácsfalu község eme merev álláspontját. A kárpátyelet brassói fiókja először nem szász egylet, és nem képezi Brassó város községének, mint jogi személynék, integráló részét. Mi nem akarunk tulajdonjogot szerezni; mi nem mondjuk, hogy a Piatra mare Brassóé, nem, hogy Bácsfalué; mi nem akarunk okkupálni; mi egy védházat építünk az emberiség, illetve mindazok javára, kik a Piatra mare-ra kirándulnak és a mi házukban pihenni akarnak. Mi azon helyre, hol a védház áll, soha tulajdonjogot nem akartunk szerezni; nekünk a Piatra marenak egy talpalatnyi földére sincs szükségünk. Ismétlem tehát, a mi szakosztályunk nem szász és mi nem állunk perben senkivel. Sajnos ugyan, hogy egyletünkben, legalább a mi a brassói szakosztályt illeti, kevés a magyar elem, de ennek oka a brassói magyar fiatalság indolenciájában keresendő. Mi néhányan magyar emberek, kik e szakosztályban benn vagyunk, a hegyászok között az első helyeket foglaljuk el. Mi a természet gyönyörűségének csodálatában el vagyunk ragadtatva és őszintén mondhatjuk, e szakosztályban nem üzetik nemzeti és bárki szerencsésnek érezheti magát, ha ily társaságban tanulmányozhatja a mi hegyeinket. — Reméljük, hogy Brassó megye érdemes alispánja és főjegyzője, kik általunk felkérettek, Bácsfalu községével céljainkat meg ismertetni, nem sokára azon kellemes helyzetbe fognak minket juttatni, hogy védházunkat felszentelhetjük és a Piatra mare hegységet »díjmentesen« fogjuk megmászhatni. Bácsfalu községét pedig kérve kérjük, minket céljaink elérésében támogatni és nem akadályozni, mert mi a védházat nem politikából építettük.

A tárgysorozat harmadik pontja új tagok felvételével foglalkozik és az egyletbe 10 új tag vétetett fel egyhangulag.

Végül — és ez volt a legszebb része a tárgysorozatnak — Römer tanár úr a német és osztrák Alpes-egylet közleményeinek idei 5-ik számából felolvasta magyar hazánkfi és egyik legjelesebb geológusa Déchy Mórnak leírását a Kaukasz megmászásáról. Déchy Mór urat személyesen van szerencsénk ismerni, mert az elmúlt években két ízben volt Brassón és megmászta a legmagasb erdélyi hegyeket. 1884. augusztus 22-én nagyobb kirándulást tett és a Kaukasz legmagasb csúcsát az Ellbrust (Minghi Tau) mászta meg. A leírás gyönyörűen van szerkesztve és a hallgatóság Déchy Mór urat és a felolvasást érdem szerint megéljenezte. Egyletünk közgyűlésén érdekesb turistikus leírást hallani még nem volt szerencsénk.

Ezzel a közgyűlés is befejeztetett, míg a tagok még tovább is vigan együtt maradtak. — z. —

Vidéki élet.

Segesvár, 1885 márczius 26-án.

Régen volt már, hogy e b. lapoknak a mi életünkéről irtam volt valamit. Most sem írok sokat, csak néhány érdekes ujdomságot.

Hát bizony nálunk az emberek nem igen vannak megelégedve a maguk vallásával, egyik irigylit a másét. — Legujabban is megtörtént Sárpatok községében, hogy 19 görög keleti ember áttért a görög katolikus vallásra. De ez még hagyján volna, de sokkal nagyobb baj a románokra az, hogy e példát követni látszik az egész falu s igen valószínű is, hogy a bíró kivételével az egész falu görög katolikus lesz.

Igen érdekes eset adta elő magát f. hó 21-én nálunk. Sárdi lakos Szűts Juon jelentést tett a helybeli csendőr őrsparancsnokságnál, hogy 20 ára virradó éjjel a székelyszereszturi hetivásárra akarván menni, Fejéregyház és Héjasfalva között az országoton három egyén által megtámadtatott, a kik megfosztották tüszőjétől és 42 forint készpénztől s ezenkívül meglehetősen el is páholták, úgy hogy csak nagy nehezen birt fölük megszabadulni. Allítása szerint a tettesek egyikében Waszilie Szavu héjasfalvi lakosra ismert.

E feljelentés folytán Görög György kitűnő és szorgalmas csendőr lett az eset kinyomozásával megbízva, a ki erőlesen megvizsgálván az ügyet, kiszállott Héjasfalvára, magával vive a neki gyanusnak feltűnt feljelentőt, a kit hátrahagyva a községhezán, a községi bíróval felkereste a vádlottat, a ki által sikerült mind háromnak nevét megtudni. Az ügyes és tapintatos nyomozás kiderítette, hogy a három vádlott

birtokos, becsületes gazda, a kik a tettről mit sem tudnak s következőt vallották.

Feljelentő Szűts Juon f. hó 20-án este Waszilie Szávutól éjjeli szállást kért, mit neki a jólelkű román atyafi adott is. Ámde az utas az éjjelt nem alvássra használta fel, hanem szépen kiosont a szobából s miután a csúrhöl két vasas kereket elesent, ellillant ezekkel.

Azonban a gazda, ezt ideje korán észrevette s magához vévén két szomszédját, a tolvaj keresésére indult, kit sikerült is utolérni.

Itt azután elvették tőle a kerekeket s hogy jól megrakták a gázsáért, az igen valószínű, mert a falusi ember ezzel szokott magának elégtételt venni.

Ekként állván a dolog, a derék csendőr a feljelentő előéletét puhatolta ki; s sikerült is megtudnia, hogy Szűts lopásért már több ízben büntetve is volt, s hogy sem öve, sem pénze nem volt. — A feljelentés tehát csak bosszu műve volt, csak hogy beletört az atyafinak a kése. — Görög, derék csendőr rögtön le is tartóztatta s mint tolvajt s hamis vádakozót vasba veretve a segesvári kir. bíróságnak adta át, hol most méltó büntetését várja.

Igy jár az, ki könyörületes, mert hát »adj a tót-nak (ez esetben oláhnak) szállást és kiver a házából.«

Közbiztonsági tekintetben általában nem panaszkodhatunk, különösen derék csendőrségünk az, melynek e tekintetben igen sok elismeréssel adózunk.

Echo.

Postalopás.

F. hó 19-én a Budapest-Brassó közötti személyvonattal a Kolozsvár városi postahivatal egy Romániába szóló pénzeszsákot küldött Predeálra. Ezen pénzeszsákot az összes továbbítandó anyaggal együtt Silberberg postai altiszt továbbítás végett Kiss József brassai postahivatali szolgának adta át, a ki a brassai posta anyagot a tehervonattal Predeálra s onnan visszakíséri.

Az átvételnél a predeáli postahivatal főnöke, Báncsu és Csekme postatiszt az egyik pénzes levél pecsétjeinek sérült voltát látván, a levelet hivatalosan felbontották s megütközve találták, hogy annak tartalmából éppen kétezer forint hiányzik.

Kiss szolga az átadás után lázas sietséggel a vendéglőbe ment s midőn a főnök hívatta, ijedtében még a kanalat is kiejtette kezéből. A predeáli postahivatal az esetről rögtön távirati jelentést tett a szebeni postaigazgatónak s a kolozsvári postahivatalnak. (Pedig okosabb lett volna s az eljárást egyszerűsítette volna, ha sürgönyöz a brassai postahivatalnak, hogy Kisst megérkezésekor fogják el s motozzák meg, így legalább még nála lehetett volna kapni a pénzt. — Szerk.)

Bene Róbert szebeni postaigazgató rögtön Kolozsvárra utazott, az ottani postahivatalnál informálódó magát a feladásról s ugyanakkor konstátálta, hogy az összeg Kolozsvárról rendesen, sértetlenül ment el. Ezután az igazgató úr közvetlenül Predeálra utazott, behatóan megvizsgálta az ügyet s csak ezután jött a szerdai romániai gyorsvonattal Brassóba a hol rögtön megindította az előnyomozatot.

Minden gyanu — kétséget kizárólag, Kis József, szolgát terheli, a ki csőtörtökön a mozgópostai anyaggal ismételt Predeálra küldetett, míg lakásán ezalatt házmotózás tartatott. Vajjon e motozás alkalmával találtak-e nála pénzt, vagy bűnjeleket, azt nem tudhatjuk még.

A mint azonban Kiss szolga a vonattal visszaérkezett Brassóba, a vasútállomásnál Bene Róbert postaigazgató, Kenyeres Adolf kir. ügyész és Schmied József postafőnök jelenlétében a helybeli rendőrség két közege által letartóztatott. — A kir. ügyész úr rögtön a vasútnál fogta első kihallgatás alá, mely alkalommal a postaigazgató úr vezette azt, miről jegyzőkönyv vétetvén fel, Kiss rendőri fedezet alatt kocsiban a kir. törvényszék fogházába szállított, a hol várja már most a továbbit, míg honn neje és gyermekei nyomorognak.

Az esetről már előbb volt némi tudomásunk, de nem akarván azt elferdítve közölni, mint egy helyi lapársunk, vártunk annak közlésével máig, midőn a valódi tény adhatjuk.

Megerősíti a Kiss elleni gyanut azon körülmény is, hogy ő a zsákot sértetlenül vette át, míg az átadást lázas sietséggel teljesítette. A zsák és levél felbontására különben Brassótól Predeálig elég ideje lehetett, mert a kocsiszakasban teljesen egyedül volt.

Ez esetről a postaigazgatóság igen fontos tanúságot vonhatna le.

A posta továbbítását nem szabad egy szolgára bízni, — ez csak nagy könnyelműség. — Ha nem rendelhető ki mindenkor egy postatiszt, akkor rendeltessék ki két kipróbált és megbízható altiszt, ezek végezzék ezen feladatot.

Kapcsolatban ezzel értesülünk, hogy április 1-től a Kolozsvár városi postahivataltól a mozgópostához egy kíséző tiszt lesz kirendelve.

Legalább mégis valami haladás!

Helyi és vidéki hírek.

Kétezer pár bakkanos munkára helybeli eszmadánk már kaptak is megbízatást Bernfeld Mór vállalkozótól. Ez ügyben szombaton délután értekelet volt, mely alkalommal az ideiglenes szerződés már alá is iratott. A bakkancsok április hó közepén már munkába vehetők lesznek. — Kezdetnek ez is jó, a további majd következik! Ugyane helyen közöljük, hogy Bernfeld Mór vállalkozó a eszmadáknak írt levelében tartós, illetve állandó munkát helyez kilátásba, sőt e célból a mostani munka megkezdésekor a honvéd. min. főruharaktár egy szakértőjét fogja saját költségén ide leküldeni, a ki mestereinknek a szükséges információkat s utasításokat megadja.

Hangverseny. A városi zenekar — mint előre jeleztük volt — vasárnap a »Nro 1.« termében hangversenyt rendezett. Szokás szerint szép közönség gyűlt egybe, mely gyönyörködött a szép játékban. Tap-sokban nem volt hiány.

Merénylet a királyné ellen. A királyné ellen, f. hó 23-ikán Amsterdamban elkövetett durva merénylet részleteiről a következőket írják. A királyné Majláth kisasszony társaságában sétált a Rembrandt-piacon, midőn egyszerre egy tisztességesen öltözött, körülbelül 40 éves férfi lépett feléje s botjával ütést mért arcára, a királyné az ütést azonban nagy legyezőjével tartá föl, mely ennek következtében ketté tört. Majláth kisasszony lármát csapott, nagy népesödület támadt s a menekülni igyekvő embert elfogták és a rendőrségre kísérték. A királyné a hozzá intézett kérdéseket izgatottsága miatt válasz nélkül hagyva, bérkocsiban az Amstel-hotelbe hajtattott. A merénylet előadta, hogy Leon Bindshuyden nevű kereskedő, s nem tetszett neki, hogy »az a nő«, kit már napok óta lát, senkivel sem áll szóba, és oly büszke, mint valami császárné. Midőn tudtára adták, hogy »az a nő« csakugyan császárné és királyné, kétségbe volt esve, és térdén állva esdekelt bocsánatot gorombaságaért. Bindshuyden a merénylet elkövetésekor teljesen józan volt. Példásan meg fogják fenytetni. A hollandi belügyminiszter és Amsterdam polgármestere ünnepélyesen bocsánatot kértek a történetekért a királynétól.

Czimersértés. A szász-mogyorósi czimersértés ügyében Mihály Dezső kitűnő s szakavatott aljárásbíró a vizsgálatot már megindította. A tanúkihallgatás folyamatban van s most az olasz munkásokon a sor, a kik már be is idéztettek.

Gyilkosság Maros-Vásárhelyt. A m.-vásárhelyi katonai laktanyában a napokban véres jelenet játszódott le. Egy közös hadseregheli őrsvezető lőtte agyon a 23. batallion két (vadász) közemberét. Az őrsvezető ugyanis töltött fegyverével tréfából egy vadászt célzott meg, a kiről tudva volt, hogy fél a fegyvertől. Az ember egy közbejött társa háta mögé bujt. Ezalatt egy harmadik vadász is oda ért, s az aztán ki akarta ragadni a fegyvert az őrsvezető kezéből. E közben dördült el a lövés, melyre mindkét vadász halva rogyott össze. A szerencsétlen tréfa hőst, rögtön elfogták.

Csendélet a vidéken. Gyulafehérvár közelében Alsó-Brádon két testvér élt ellenségeskedésben már régi idő óta. A napokban az idősebb elment az ifjabb testvér házához, feltörte az ajtaját s egy fejszével először hátba vágta, azután karjához csapott. A csapás a boldogtalannak kezét ütötte el. A gyulafehérvári törvényszék fogházában ül. — Egy gyulafehérvári eszmadia fiacskája esett be a múlt hétfőn egy vízzel telt nagy kádba, a melybe — segítség nem lévén a közelben — belefult.

Az öngyilkos utolsó óhaja. Miklós Imre a gyéresi postahivatal kiadója február 14-én bement Tordára és ott gyógyíthatlan betegség miatt szíven lőtte magát; de csak két napi szenvedés után halt meg. Hátrahagyott levelében elmondja, hogy betegsége mily nehézze tette neki az életet, s felkéri főnökét, annak kijelentésére, hogy az általa kezelt pénzeket rendben hagyta hátra. A vizsgálat igazolta is az öngyilkost s főnöke készséggel tett eleget az öngyilkos utolsó óhajának.

A karwini bányaszerencsétlenség. A legujabb katasztrófaról írják, hogy a Bettina tárnába 200 ember szállt le s 86 volt a Vilmos-Lajos érben. Ezek közül 54 odaveszett, 39 családapa volt az áldozatok közül. Özvegyeiknek azonnal segélyt utalványoztak. A bányászok magatartása mintaszerű. A harmadik és negyedik járat munkásai még elmenekülhettek, az ötödik járatból 28 menekült meg. — Hogy mi volt a robbanás oka, nem tudni. Valószínűleg egy a tilalom dacára elsütött robbantó töltény okozta, vihadart keveset észleltek, de a köszénpor erősen közrehatott. A bemenetelnél megvizsgálták a levegőt és nem volt benne gáz, még esti tíz órakor is gázmentesnek találták. A meghaltak közt van egy férfi, ki már sértetlenül kijött volt a járatból, de ruháért visszament és nem tért többé vissza. Egy másik munkást a robbanás az aknamocárba dobott; a munkás a víz alá bukott és megmenekült, míg társai mind odavesztek.

Öngyilkosság egy szakasz katonaság előtt. A bécsi Alsern-kaszárnyában 20-án egy Papuga János nevű gyalogkatonára szíven lőtte magát. A golyó szíven

és máján átförödve, hátán jött ki a testből. Papuga öngyikosságát délben követte el, mikor a szakasz katonái, melyhez ő is tartozott, épen ebédeltek. Tettét azonban oly gyorsan vitte végbe, hogy senkinek sem volt ideje abban megakadályozni. Ögyilkosságának oka a katonaságtól való idegenkedés.

Szerencsétlenség egy vashámban. A witkowitzi vashámban néhány nap előtt szomorú baleset történt. Egy gépnek nagy fogaskereke három darabra tört s a széthulló darabok két munkást halálosan, egyet pedig könnyebben sértettek meg. A két előbbi munkás nem sokára meg is halt.

Elnyelt gyémánt. Szombaton Bécsben a Grabenen a detektívek megfigyelték, hogy egy fiatalember több ékszerészholtban befoglalatlan gyémántot kínált eladásra. Elfogták s kérdőre vonták. Kitént, hogy az illető Soeldoen Gusztáv, 22 éves postagyakornok s három darab 700 márká értékű gyémántot sikkasztott el egy levélből. Két darab gyémántot meg is találtak

nála, a harmadikról azonban nem akart fölvilágosítást adni s csak hosszas faggatás után vallotta meg, hogy elfogatásakor elnyelte. Soeldoent a rendőrségi fogházba vitték, hol neki a kerületi orvos erősen ható szereket adván, a gyémánt vasárnap éjjel már ismét előkerült.

Irodalom.

»A XIX. század uralkodó eszméinek befolyása az államra« — írta B. Eötvös József; — harmadik kiadás, első füzet, ára 50 kr. A nagy nevű szerzőnek ez egyik legjelesebb munkája, mely őt a világ első rangú írói sorába emelte. Több mint tíz éve annak, hogy e mű a könyvpiacra nem létezik s azt hisszük, kiadója, Ráth Mór, nagy szolgálatot teljesít a magyar irodalomnak, midőn ezen harmadik kiadást közrebocsátja. A gyönyörűen kiállított mű 16 füzetben, illetve három kötetben fog megjelenni. — Ajánljuk t. olvasóink meleg pártfogásába.

»Főrendiházunk reformjához« cím alatt csinos kötetke jelent meg Gróf Kreith Bélától, ki tárgyát következőkép osztja fel: Az összes felsőházak és szenatusok: A magyar főrendiház multjához; a nevezetesebb államférfiak véleménye, a sajtó és röpiratok: a javaslat a képviselőházban; a főrendiház tagjainak névsora. — Ára?

Brassai piaczi árfolyam.
Brassó, 1885 márczius hó 31-én.

Román papírpénz à 20 frankos	8.68 vétel 8.73 eladás.
ezüstpénz à 20	8.63 » 8.70
Napoleon d'or (aranypénz)	9.78 » 9.82
Török lira	11.06 » 11.12
Orosz imperial	10.04 » 10.08
Arany	5.72 » 5.76
Orosz papírrubel	123.— » 125.—

Felelős szerkesztő: Szterényi József.
Kiadótulajdonos: Alexi könyvnyomdája.

HIRDETMÉNYEK.

(65) 3-3

AVISO!

Van szerencsém m. t. vevőimnek s a n. é. közönségnek jelenteni, hogy kész

férfi-, fiu- és gyermekruha

raktáromat a bekövetkező idényre teljesen ujjonnan berendeztem és felszereltem.

Szives látogatást kér teljes tisztelettel

Novotny Károly Ad.
Brassó, felső-nagyutca 482.

(73) 1-3

Biró Gyula

czipőgyártó

Brassó, klastrom-utca 12. sz. a.

ajánlja a n. érdemű közönségnek dúsan felszerelt

czipő- és kalapraktárát

a legjobb minőségben és jutányos árak mellett.

Czipők megrendelésre gyorsan és pontosan.

— Vidéki megrendeléseknél elég a mértéket beküldeni. —

Sz. 262/1884. végreh. (74)

Árverési hirdetmény,

Alólírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. törvény 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a brassai tek. kir. törvényszéknek 6244/1884. szám alatt kelt végrehajtást rendelő és a brassói tek. kir. járásbírósnak 97/1884. sz. a. kiküldetést tartalmazó végzése folytán Deptner Mihály javára Krauss Ede ellen 300 frt tőke, ennek 1884. évi december hó 4-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 23 frt 80 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróságon lefoglalt és 586 frt 60 kr-ra becsült ingóságok, u. m. házi butorok, bőrök, fölösleges timár munkaeszközök és egy födeles utazó kocsi nyilvános árverés útján el fognak adatni.

Mely árverésnek az 884/1885. számú kiküldetést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Brassó, belváros 346. szám alatti lakásán leendő eszközzésére f. 1885-ik évi április hó 9-ik napjának délutáni 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. törv.-cikk 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is el fognak adatni; a netalán elsőbbségi igénylők pedig felhivatnak, miszerint jogait az említett t.-cikk 111. és 112. §-ai alapján az árverés megkezdéseig érvényesítsék.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-a szerint fizetendő.

Kelt Brassóban, 1885. márczius 30.

Borsos Zsigmond
kir. bírósági végrehajtó.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan teljesítettnek.

Haluskay András

kalapgyártó

Brassóban, nagy-utca 483. szám alatt

ajánlja a nagyérdemű helyi és vidéki közönségnek dúsan felszerelt, mindennemű

tavaszi gyermek-, fiu- és férfi-

KALAPRAKTÁRÁT

a legjobb minőségben és jutányos árakon.

Vidéki megrendeléseknél

— elegendő csakis a fejbőség beküldése. —

Ugyanitt gyorsan eszközöltetnek minden e szakmába vágó javítások és ujitások is.

(64) 4-6

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan!

SYNDETICON.

Tartósan megragaszt mindent, a mi a házban eltörhet, cserepet, üveget stb., e célra melegen ajánlható.

Legjobb ragasztó-szer.

Egy üveg ára 40 kr; postai küld. 45 kr.

— Kizárólag kapható —

Altstädter Antal
könyvkereskedésében
Brassó, klastrom-utca 12. sz. a.

(71) 2-3

PAPP FERENCZ

butorgyártó

ajánlja a nagyérdemű közönség szives figyelmébe Brassóban, a Czérna- és Nagy-utca sarkán lévő dúsan felszerelt

butorraktárát.

Ugyanitt megrendelések mindennemű asztalos és kárpitos munkákra a legjutányosabb áron elfogadtatnak.

Diófa furnirok négyszög láb 3 krért kaphatók.

(7)